

долина, от която се издигат пък планините: сиви, близки планини, с петната на горите, с добре очертаните профили на скалите, с гранитни кули; по-далечни планини, по-високи, по-сини, чезнещи, приказни планини от някоя мечта.

Прозорецът, който гледа към улицата не е толкова живописен, ала все пак е интересен и жив. Пред къщата се простира само един тесен плочник; останалата част на улицата е настлана с чакъл, с един покрит улей по средата на улицата за изтичане на дъждовната вода. Къщите са твърде прилични и почти всичките принадлежат на роднините на господин Антонио. Онази в дъното е на брат му, свещеника, на небрежно облечения, страстен смъркач на емфие дон Игнацио; после иде тая на леля Паолина, състоятелна вдовица, чиито синове бяха овчари и земевладелци; след това тази на леля Тония, и тя състоятелна, с един син, който учи за дрогерист. Бащата на това момче умрял, все пак леля Тония не е вдовица, защото си взела втори мъж, но след едномесечен брак го изгонила от къщи и се развела законно с него; тя е симпатична, енергична, интелигентна жена, и най-живнерадостните хора в квартала я посещават всеки ден в часовете за почивка; играят на карти, спорят, измислят какви шеги да погодят, по време на карнавала там се правят маскарадите, изобщо развеселяват цялата махала. Най-важната къща, обаче е обитаваната от свещеника, насреща: истински малък дворец, с вътрешни дворчета и градини, една от които, мисля, беше висяща, пълна с рози и нарове, и с една висока черница, отрупана с дребни морави плодове. От там се разстила панорама от къщи и къщурки, които образуват най-характерния и познат квартал на малкото градче, а камбанарията на църквата "Дел Розарио" изниква над ниските, тъмни стрехи като фар между скали.

Сега господин Антонио се намира в приземната стая, седнал пред писалището, и урежда кореспонденцията си, като употребява големи листове на квадратчета, които, щом изпише с ясния си и стегнат краснопис посланието, сгъва във вид на плик и ги залепва с някакви цветни марки,